

"মৰমৰ সন্তানসকল – এয়া তোমালোকৰ ম'ষ্ট ভেল্যুৱেবল (অতিকৈ মূল্যবান) সময়, এতিয়া তোমালোক সম্পূৰ্ণৰূপে পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব, সহায়কাৰী সন্তানেহে উচ্চ পদ পায়"

প্ৰশ্ন: সেৱাধাৰী সন্তানে কোনটো অজুহাত দেখুৱাব নোৱাৰে?

উত্তৰ: সেৱাধাৰী সন্তানে এইটো অজুহাত নেদেখুৱাব যে বাবা ইয়াত গৰম, ইয়াত ঠাণ্ডা সেইকাৰণে মই সেৱা কৰিব নোৱাৰোঁ। অলপ গৰম হ'লে বা ঠাণ্ডা পৰিলে তাৰ প্ৰভাৱত আহিব নালাগে। এনেকুৱা নহয়, মইতো সহ্যই কৰিব নোৱাৰোঁ। এই দুখধামত দুখ-সুখ, গৰম-ঠাণ্ডা, নিন্দা-স্তুতি সকলো সহ্য কৰিব লাগে। অজুহাত দেখুৱাব নালাগে।

গীত: ধীৰজ ধৰ মনুৱা..... (ধৈৰ্য ধৰা হে মন.....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলেহে জানে যে সুখ আৰু দুখ কাক কোৱা হয়। এই জীৱনত সুখ কেতিয়া পোৱা যায় আৰু দুখ কেতিয়া পোৱা যায় সেয়াও কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি জানা। এইখন হৈছেই দুখৰ সৃষ্টি। ইয়াত অলপ সময়ৰ বাবে দুখ-সুখ, স্তুতি-নিন্দা সকলো সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। এই সকলোবোৰৰ পৰা উপৰাম হ'ব লাগে। কাৰোবাৰ অলপ গৰম লাগিলে কয় - মই ঠাণ্ডাত থাকিব বিচাৰোঁ। এতিয়া সন্তানসকলেতো গৰমত অথবা ঠাণ্ডাত সেৱা কৰিব নালাগে জানো। এই সময়ত এনেকুৱা কম-বেছি দুখ হ'লেও সেয়া নতুন কথা নহয়। এইখন হয়েই দুখধাম। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সুখধামলৈ যাবলৈ পূৰ্বা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এয়াতো তোমালোকৰ ম'ষ্ট ভেল্যুৱেব'ল (অতিকৈ মূল্যবান) সময়। ইয়াত অজুহাত দেখুৱাব নোৱাৰা। বাবাই চাৰ্ভিচেব'ল (সেৱাধাৰী) সন্তানসকলৰ কাৰণে কয়, যিসকলে সেৱা কৰিব নাজানেই, তেওঁলোকতো কোনো কামৰ নহয়। ইয়াত পিতা আহিছে কেৱল ভাৰতকে নহয় গোটেই বিশ্বক সুখধাম কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ। তেন্তে ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলেই পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব লাগে। পিতাৰ আগমন হৈছে গতিকে তেওঁৰ মতত চলিব লাগে। ভাৰত যি স্বৰ্গ আছিল সেই ভাৰতেই এতিয়া নৰক হৈ গ'ল, তাক আকৌ স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তুলিব লাগে। এইটোও এতিয়া জানিব পাৰিছা। সত্যযুগত এই পবিত্ৰ ৰজাসকলৰ ৰাজ্য আছিল, বহুত সুখী আছিল আকৌ অপৱিত্ৰ ৰজাও হয়, ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান-পুণ্য কৰিলে, তেতিয়া তেওঁলোকেও শক্তি পায়। এতিয়াতো হৈছেই প্ৰজাৰ ৰাজ্য। কিন্তু এওঁলোকে কোনো ভাৰতৰ সেৱা কৰিব নোৱাৰে। ভাৰতৰ অথবা জগতৰ সেৱাতো এজন বেহদৰ পিতাইহে কৰে। এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া মোৰ সৈতে সহায়কাৰী হোৱা। কিমান মৰমেৰে বুজায়, আত্ম-অভিমানী সন্তানসকলে বুজি পায়। দেহ-অভিমানীয়ে কি সহায় কৰিব পাৰিব কিয়নো মায়াৰ শিকলিত বান্ধ খাই আছে। এতিয়া পিতাই ডায়ৰেক্ছন (নিৰ্দেশনা) দিছে যে সকলোকে মায়াৰ শিকলিৰ পৰা, গুৰুসকলৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰা। তোমালোকৰ ধান্দা (কামে)ই হৈছে এইটো। পিতাই কয় - যিসকল মোৰ ভাল সহায়কাৰী হ'ব, পদো তেওঁলোকেই পাব। পিতাই নিজেই সন্মুখত কয় - মই যি হওঁ, যেনেকুৱা হওঁ সাধাৰণ হোৱাৰ কাৰণে মোক সম্পূৰ্ণকৈ নাজানে। পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে - এইটো নাজানে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল, এইটোও কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে কেনেকৈ এওঁলোকে ৰাজ্য পালে আকৌ কেনেকৈ হেৰুৱালে। মনুষ্যতো একেবাৰে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ। এতিয়া পিতা আহিছে সকলোৰে বুদ্ধিৰ তলা খুলিবলৈ, পাথৰ (অপৱিত্ৰ) বুদ্ধিৰ পৰা পৰশমণি (পবিত্ৰ) বুদ্ধিৰ কৰিবলৈ। বাবাই কয় - এতিয়া সহায়কাৰী হোৱা। জগতৰ লোকে খোদাৰ (ঈশ্বৰৰ) সহায়কাৰী বুলি কয় কিন্তু সহায়কাৰীতো নহয়েই। খোদা আহি যিসকলক পবিত্ৰ কৰি তোলে তেওঁলোককহে কয় যে এতিয়া আনকো নিজৰ সমান কৰি তোলা। শ্ৰীমতত চলা। পিতা আহিছেই পবিত্ৰ স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিবলৈ।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে জানা এয়া হ'ল মৃত্যু লোক। বহি থাকোতেই হঠাতে মৃত্যু হৈ থাকে তেনেহ'লে কিয়নো আমি আগতেই পৰিশ্ৰম কৰি পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লৈ নিজৰ ভৱিষ্যত জীৱন গঢ়ি নলওঁ। মনুষ্যৰ যেতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয় তেতিয়া ভাবে এতিয়া ভক্তি লাগি যাওঁ। যেতিয়ালৈকে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা নহয় তেতিয়ালৈকে খুব ধন আদি উপাৰ্জন কৰে। এতিয়া তোমালোক সকলোৰেতো বানপ্ৰস্থ অৱস্থাই হয়। তেনেহ'লে কিয়নো পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ যাব নালাগে। অন্তৰক সুধিব লাগে মই পিতাৰ সহায়কাৰী হওঁনে। চাৰ্ভিচেব'ল সন্তানসকলতো নামিগ্ৰামী হয়। ভাল পৰিশ্ৰম কৰে। যোগত থাকিলে সেৱা কৰিব পাৰিব। স্মৃতিৰ শক্তিয়েই গোটেই সৃষ্টিক পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগিব। তোমালোক গোটেই সৃষ্টিক পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ বাবে নিৰ্মিত হৈছা। তোমালোকৰ কাৰণে আকৌ পবিত্ৰ সৃষ্টিও নিশ্চয়

লাগিব, সেইকাৰণে পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশ হ'ব লাগিব। এতিয়া সকলোকে এয়াই কৈ থাকা যে দেহ-অভিমান এৰা। এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিবা। তেৱেঁই পতিত-পাৱন। সকলোৱে স্মৰণো তেওঁকেই কৰে। সাধু-সন্ত আদি সকলোৱে আঙুলিৰে এনেকৈ ইঙ্গিত দিয়ে যে পৰমাত্মা এজনেই হয়, তেৱেঁই সকলোকে সুখ দিওঁতা। ঈশ্বৰ অথবা পৰমাত্মা বুলি কয় কিন্তু তেওঁক কোনেও নাজানে।

কোনোবাই গণেশক, কোনোবাই হনুমানক, কোনোবাই নিজৰ গুৰুক স্মৰণ কৰি থাকে। এতিয়া তোমালোকে জানা সেয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। ভক্তি মাৰ্গো আধাকল্প চলিব লাগে। ডাঙৰ ডাঙৰ ঋষি-মুনি সকলোৱে নেতি-নেতি (নাজানোঁ-নাজানোঁ) বুলি কৈ আহিছে। অৰ্থাৎ ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক আমি নাজানোঁ। পিতাই কয় - তেওঁলোক ত্ৰিকালদৰ্শীতো নহয়। বীজৰূপ, জ্ঞানৰ সাগৰতো এজনেই। তেওঁ আহেও ভাৰততেই। শিৱজয়ন্তীও পালন কৰে আৰু গীতা জয়ন্তীও পালন কৰে। গতিকে কৃষ্ণক স্মৰণ কৰে। শিৱকতো নাজানেই। শিৱবাবাই কয় - পতিত-পাৱন জ্ঞানৰ সাগৰতো মই হওঁ। কৃষ্ণৰ কাৰণেতো এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। গীতাৰ ভগৱান কোন? এইখন বহুত ভাল চিত্ৰ। পিতাই এই চিত্ৰ আদি সকলো তৈয়াৰ কৰায়, সন্তানসকলৰ কল্যাণৰ কাৰণেই। শিৱবাবাৰ মহিমাতো কম্প্লিট (সম্পূৰ্ণকৈ) লিখিব লাগে। সকলো তেওঁৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। ওপৰৰ পৰা যিয়েই আহে তেওঁ পবিত্ৰই হয়। পবিত্ৰ নোহোৱাকৈ কোনেও যাব নোৱাৰে। মুখ্য কথা হৈছে পবিত্ৰ হোৱাৰ। সেইখন হৈছেই পবিত্ৰ ধাম, য'ত সকলো আত্মা নিবাস কৰে। ইয়াত তোমালোকে ভূমিকা পালন কৰি কৰি পতিত হৈ গৈছা। যি সকলোতকৈ অধিক পবিত্ৰ আছিল তেওঁলোকেই আকৌ পতিত হৈ গৈছে। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ নাম-চিহ্নই নাইকিয়া হৈ গ'ল। দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম সলনি কৰি হিন্দু ধৰ্ম নাম ৰাখি দিলে। তোমালোকেই স্বৰ্গৰ ৰাজ্য লোৱা আৰু পুনৰ হেৰুওৱা। পৰাজয় আৰু জয়ৰ খেল। মায়াৰ লগত পৰাজয়েই পৰাজয়, মায়াৰ ওপৰত জয়েই জয়। মনুষ্যইতো ৰাৱণৰ ইমান ডাঙৰ চিত্ৰ কিমান খৰচ কৰি তৈয়াৰ কৰে আকৌ এদিনতেই শেষ কৰি দিয়ে। শত্ৰু নহয় জানো। কিন্তু এয়াতো পুতলাৰ খেল হৈ গ'ল। শিৱবাবাৰো চিত্ৰ বনাই পূজা কৰি পাচত ভাঙি পেলায়। দেৱীসকলৰ চিত্ৰও এনেকৈ বনাই পাচত গৈ ডুবাৰি দিয়ে। একোৱেই বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বেহদৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী (ইতিহাস-ভূগোল)ক জানা যে এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। দেৱতাসকলৰ গ্লানিৰ চিত্ৰ বনাই দিছে।

পিতাই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, বিশ্বৰ মালিক হ'বৰ কাৰণে পিতাই তোমালোকক যি নিয়ম শুনাইছে সেই নিয়মত চলা, স্মৃতিত থাকি ভোজন ৰান্ধিবা, যোগত থাকি থাবা। পিতাই নিজে কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পুনৰ বিশ্বৰ মালিক হৈ যাবাগৈ। পিতাও পুনৰ আহিছে। এতিয়া সম্পূৰ্ণকৈ বিশ্বৰ মালিক হ'ব লাগে। ফল' ফাদাৰ-মাদাৰ (পিতা-মাতাক অনুসৰণ কৰা)। কেৱল পিতাতো থাকিব নোৱাৰে। সন্ত্যাসীসকলে কয় - আমি সকলো পিতা হয়। আত্মাই পৰমাত্মা, সেয়াতো ভুল হৈ যায়। ইয়াত মাদাৰ ফাদাৰ দুয়োৱে পুৰুষাৰ্থ কৰে। ফল' ফাদাৰ-মাদাৰ, এই কথাষাৰো ইয়াৰেই হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যি বিশ্বৰ মালিক আছিল, পবিত্ৰ আছিল, এতিয়া তেওঁলোক অপবিত্ৰ হ'ল। পুনৰ পবিত্ৰ হৈ আছে। আমিও তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলি এই পদ প্ৰাপ্ত কৰোঁ। তেওঁ এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) দ্বাৰা ডাইৰেক্সন দিয়ে সেইমতে চলিব লাগে, ফল' নকৰে কেৱল বাবা-বাবা বুলি কৈ মুখ মিঠা কৰে। ফল' কৰোঁতাসকলকে সুসন্তান বুলি ক'ব নহয় জানো। এইটো জানা যে মম্মা-বাবাক ফল' কৰিলে আমি ৰাজ্যত যাম। এয়া বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই কেৱল কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বচু আৰু যিকোনো লোককে এইটো বুজোৱা - তোমালোকে কেনেকৈ ৪৪ জন্ম লৈ লৈ অপবিত্ৰ হৈ গৈছা। এতিয়া পুনৰ পবিত্ৰ হ'ব লাগে। যিমান স্মৰণ কৰিবা সিমানে পবিত্ৰ হৈ গৈ থাকিবা। বেছিকৈ স্মৰণ কৰোঁতাসকলকে নতুন সৃষ্টিত পোন-প্ৰথমে আহিব। আকৌ আনকো নিজৰ সমান কৰি তুলিব লাগে। প্ৰদৰ্শনীত বাবা-মম্মা বুজাবলৈ যাব নোৱাৰে। বাহিৰৰ পৰা কোনোবা ডাঙৰ ব্যক্তি আহিলে তেতিয়া কিমান চেৰ মনুষ্য যায়, তেওঁক চাবৰ কাৰণে যে এয়া কোন আহিছে। এয়াতো কিমান গুপ্ত। পিতাই কয় - মই এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা কওঁ, মইহে এই সন্তানটিৰ বাবে ৰেচপনচিৰ'ল (দায়বদ্ধ) হওঁ। তোমালোকে সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাই কয়, তেওঁ পঢ়ায়। তোমালোকে শিৱবাবাকহে চাব লাগে, এওঁক (ব্ৰহ্মাক) চাব নালাগে। নিজকে আত্মা বুলি বুজিবা আৰু পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰিবা। আমি আত্মা হওঁ। আত্মাতেই গোটেই ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। এই জ্ঞান বুদ্ধিত চক্ৰ লগাই (মন্থন কৰি) থাকিব লাগে। কেৱল জগতৰ কথাই যদি বুদ্ধিত থাকে তাৰমানে একোৱেই নাজানে। একেবাৰে নিকৃষ্ট। কিন্তু এনেকুৱা সকলৰো কল্যাণতো কৰিবই লাগিব। স্বৰ্গলৈতো যাব কিন্তু উচ্চ পদ নাপাব। শাস্তি থাই যাব। উচ্চ পদ কেনেকৈ পাব, সেয়াতো পিতাই বুজাইছে। এটা হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'বা আৰু আনকো তেনেকুৱা কৰি তুলিবা। ভাল যোগীও হ'বা আৰু তেনেকুৱা কৰি তুলিবা। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে আকৌ কোৱা - বাবা আমি পাহৰি যাওঁ। লাজ নালাগে! বহুত আছে যিয়ে সঁচা কথা নকয়, একেবাৰে পাহৰি যায়। পিতাই বুজাইছে - যিয়েই নাহক প্ৰথমে তেওঁক পিতাৰ

পৰিচয় দিয়া। এতিয়া ৪৪ৰ চক্ৰ পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল, উভতি যাব লাগে। ৰামো গ'ল ৰাৱণো গ'ল..... ইয়াৰো অৰ্থ কিমান সহজ। নিশ্চয় সংগমযুগেই হ'ব যেতিয়া ৰামৰ আৰু ৰাৱণৰ পৰিবাৰ থাকে। এইটোও জানা যে সকলো বিনাশ হৈ যাব, বাকী অলপ থাকিব। কেনেকৈ তোমালোকে ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰা, সেয়াও অলপ আগলৈ গৈ সকলো গম পাই যাব। আগতেইতো সকলো নুশুনাওঁ নহয় জানো। তেতিয়াতো সেয়া খেল হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে সাক্ষী হৈ চাব লাগে। সাক্ষাৎকাৰ হৈ গৈ থাকিব। এই ৪৪ৰ চক্ৰক জগতত কোনেও নাজানে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি উভতি যাম। ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা এতিয়া ছুটি পাইছোঁ। আকৌ নিজৰ ৰাজধানীত আহিম। বাকী আৰু কেইটামান দিন আছে। এই চক্ৰ ঘূৰি নাথাকে জানো। অনেক বাৰ এই চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিছোঁ, এতিয়া পিতাই কয় - যি কৰ্মবন্ধনত বান্ধ খাই আছা সেয়া পাহৰি যোৱা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত (ঘৰ-সংসাৰত) থাকিও পাহৰি যোৱা। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ব, নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগে, এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ পাচতহে স্বৰ্গৰ গেট (দ্বাৰ) খুলিব সেয়েহে বাবাই কৈছে - এইটো নাম বহুত ভাল, “গেট ৱে টু হেভেন” (স্বৰ্গৰ দ্বাৰ)। কোনোৱে কয় - যুদ্ধ আদিতো চলি আহি আছে। তেওঁলোকক কোৱা, মিছাইলৰ যুদ্ধ কেতিয়া হৈছিল, এয়া মিছাইলৰ অন্তিম যুদ্ধ। ৫০০০ বছৰ আগতেও যেতিয়া যুদ্ধ হৈছিল তেতিয়া এই যন্ত্ৰও ৰচা হৈছিল। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ এতিয়া বিনাশ হ'ব লাগিব। নতুন ৰাজধানীৰ স্থাপনা হৈ আছে।

তোমালোকে এই আত্মিক পঢ়া ৰাজ্য-ভাগ্য ল'বৰ কাৰণে পঢ়া। তোমালোকৰ ধান্দা হ'ল আত্মিক। পাৰ্থিৱ (লৌকিক) বিদ্যাতো কামত নাহে, শাস্ত্ৰ আদিও কামত নাহিব তেন্তে কিয়নো এইটো ধান্দাত লাগি নাযাওঁ। পিতাইতো বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। বিচাৰ কৰা উচিত - কোনটো পঢ়াত লাগি যাওঁ। সেয়াতো কেইটামান ডিগ্ৰীৰ কাৰণে পড়ে। তোমালোকেতো ৰাজ্য-ভাগ্য ল'বৰ কাৰণে পঢ়া। কিমান ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। সেই পঢ়া পঢ়িলে চানোও (নগণ্য প্ৰাপ্তি) পোৱা নে নোপোৱা, সেয়া জানা জানো। কোনোবাই শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে চানোও গ'ল। এই উপাৰ্জনতো লগত যাব। মৃত্যুতো শিৰত থিয় হৈ আছে। প্ৰথমে আমি নিজৰ সম্পূৰ্ণ উপাৰ্জন কৰি লওঁ। এই উপাৰ্জন কৰোঁতে কৰোঁতে সৃষ্টিয়েই বিনাশ হৈ যাব। তোমালোকৰ পঢ়া সম্পূৰ্ণ হ'লে তেতিয়াহে বিনাশ হ'ব। তোমালোকে জানা যে যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে, তেওঁলোকৰ মূৰ্ত্তিত চানো আছে। তাকেই বান্দৰৰ দৰে সাৱটি বহি আছে। তোমালোকে এতিয়া ৰত্ন লৈ আছা। এই চানোৰ প্ৰতি থকা মমত্ব ত্যাগ কৰা। যেতিয়া ভালদৰে বুজি পায় তেতিয়াহে এই চানোৰ মূৰ্ত্তি ত্যাগ কৰে। এয়াতো সকলো ছাই হৈ যাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) আত্মিক পঢ়া পঢ়িব আৰু পঢ়াব লাগে। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰে নিজৰ মূৰ্ত্তি ভৰাব লাগে। চানোৰ পিচত নিজৰ সময় নষ্ট কৰিব নালাগে।

(২) এতিয়া নাটক পুৰা হ'ব, সেয়েহে নিজকে কৰ্মবন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে আৰু আনকো তেনেকুৱা কৰি তুলিব লাগে। মাতা-পিতাক অনুকৰণ কৰি ৰজাৰ পদৰ অধিকাৰী হ'ব লাগে।

বৰদান: হদৰ সকলো ইচ্ছাক ত্যাগ কৰোতা সঁচা তপস্বী মূৰ্ত্ত হোৱা
হদৰ ইচ্ছাবোৰক ত্যাগ কৰি সঁচা তপস্বী মূৰ্ত্ত হ'বা। তপস্বী মূৰ্ত্ত অৰ্থাৎ হদৰ ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা (ইচ্ছাৰ প্ৰতি অজ্ঞ) ৰূপ। যিয়ে লোৱাৰ সংকল্প কৰে তেওঁ অল্পকালৰ বাবে লয় কিন্তু চিৰকালৰ বাবে হেৰুৱায়। এই অল্পকালৰ ইচ্ছাই তপস্বী হোৱাত বিশেষ বিধিনিৰ ৰূপ হয় সেয়েহে এতিয়া তপস্বী মূৰ্ত্ত হোৱাৰ প্ৰমাণ দিয়া অৰ্থাৎ হদৰ মান মৰ্যাদাৰ লওঁতা ভাৱ ত্যাগ কৰি বিধাতা হ'বা। যেতিয়া বিধাতাৰ সংস্কাৰ ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) হ'ব তেতিয়া অন্য সকলো সংস্কাৰ স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব।

স্লোগান: কৰ্মৰ ফলৰ সূক্ষ্ম কামনা কৰাটোও ফল পকাৰ আগতেই খাই পেলোৱাৰ নিচিনা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!